

Kegyelmed éneklem...

Lekció: Zsolt. 89/Textus: Zsolt. 89.1-5

2014. december 31.

Szeretném, ha úgy tekintenénk a zsoltárra, úgy hallanánk az imádságot, mint amellyel Isten meghív, hogy neki énekeljünk ma este. Mint szót, ígét, amit ő ad - ő ad ma este a szánkba, és ő ad ma este a szívünkbe, hogy őt dicsőítsük és neki adjunk hálát.

(Személyes ének - személyes hitvallás)

Uram... Olyan gyönyörű, amikor valaki szívében megfog, ajkain pedig megszólal ez a vallomás: Uram! Nem tanítok rólad, hanem beszélek hozzád. Mert Úr vagy te, hatalmas és mindenható Isten - nem kétség; de az én Uram vagy. *Te uralkodsz a dühöngő tengeren; ha hullámai tornyosulnak, te lecsendesíted őket* - én Uram. ... *Tied a menny, tied a föld is, te hoztad létre a földkerekséget és azt, ami betölti* - és mégis az én Urammá lettél te... Amikor azt mondom, Uram, akkor szemtől szemben állok veled. Ilyenkor nem többekkel együtt szólítalak: Urunk; ilyenkor ketten vagyunk, Uram. És milyen jó, hogy amikor így szólítalak, bizalommal tehetem. Nem a rabszolga félelemmel teli színlelt alázatoskodásával, amely talán ura távollétében izzó gyűlölet, vagy éppen érdektelen közömbösség... Uram, hozzád jövök, előtted vagyok...

És **énekelek...** most, amikor eléd járulok, hűségedről és kegyelmedről *énekelek*. Mert amikor felemlégetem magamban azt, hogy ki vagy és milyen vagy, Uram, amikor visszatekintek egy évre, minden események között egy valami ragyog fel és árad szét bennem: *kegyelmed és hűséged*. Énekelem kegyelmed, dalolom hűséged, mert szeretlek téged, Uram. Hogyne énekelnék... kérdezem magamtól is; hogyan tudnék csak magamban mormolni... Uram, mert nem magamról gondolkodom most, bár velem történt mindez. Én voltam, aki jóllakottan megfellebbeztem rólad --- és én voltam, akik könnyek között kerestelek, amikor fájdalmas mód látogattál. Én voltam, aki törtettem, és üres kézzel jöttem el - és én voltam, aki elengedtem, és te ajándékkal töltötted meg életem. Én voltam, aki hirdettelek a népek között és én voltam, aki megtagadtalak a barátok között. Én voltam, aki hűséget fogadtam - és hűtlenné lettem, és te voltál, akinek hűséges szeretete mindvégig megállt. Ezért, Uram, ma szívemben hálával énekelek; kegyelmed és hűséged énekelem.

Énekelek... mert irgalmad betölti szívem, és onnan fakad fel, ahol nélküled csak homály, bizonytalanság, üresség honol...

Uram, azt is tudom, azt is érzem a zsigereimben, hogy *kegyelmed örökké tart*. Bár azt, hogy *"örökké"* fel nem foghatom. De én nem is az időről elmélkedem most, hanem rólad, Uram; nem az idő véges vagy végtelen voltáról, hanem *kegyelmed és hűséged* kiterjedéséről. *"Nemzedékről nemzedékre"* való a te hűséged. Amit ma hirdetek, és fenn énekelek, megvolt, mielőtt lettem volna, és megáll, miután elmegyek ebből a világból. Köszönöm hűséged azok életében, akik előttem voltak, akik engem veled megismertettek - rájuk is emlékezem az év utolsó napján. És köszönöm, hogy

kegyelmed megáll azok részére is, akik utánam jönnek... megáll a gyermekeim, unokáim számára is. Uram, oly sokan vannak, akik nem ismernek, és nem keresnek téged, akik nekem fontosak, akiket rám bízál, akiket szeretek. Értük, rájuk nézve is éneklek kegyelmed és hirdetem hűséged nemzedékről nemzedékre.

Mert, Uram, én Uram, olyan bizonyos e hűséged, olyan szilárd, olyan erős, megingathatatlan és rendíthetetlen, *akár az ég. Hűséged szilárd, akár az ég...* Amikor felnézek, ott van. Nem múlik el, és nem rendül meg. Sok minden megrendült az elmúlt évben... És sokszor megrendült, megingathatatlannak hitt hűségem is. De a tiéd, Uram, rendíthetetlen - ezért énekelek neked...

(Szövetség)

Figyelj rám, most én beszélek... Megvallottad, hogy kegyelmesnek és hűségesnek ismersz - most én, az Úr, fogok hozzád beszélni. Hallgass meg engem, és érts meg engem, mert ki akarom neked jelenteni önmagamat! Látom, most énekelsz, de nem nemrégiben még egészen másképpen beszéltél... Örvezdem abban, amikor énekben megvallod, hogy kegyelmem és hűségem örökké megáll, de elszomorít, amikor elhomályosul előtted, a szívedben igazságom, és egészen máshogy beszélsz. Mit gondolsz, mire épül irántad való hűségem? Mit gondolsz, mi a titka örökké tartó szeretetemenek? Vajon tudod-e, milyen mélyen rejtettem el magamban irántad való hűséges szeretetemet? Szeretném, ha még jobban megismernél engem, megismernéd az én útjaimat, szívedbe zárnád kegyelmem.

Itt kezdődött minden: *Szövetséget kötöttem választottammal, megesküdtem szolgálóknak, Dávidnak: örökre fenntartom utódaidat, nemzedékről nemzedékre építem trónodat!* Itt kezdődött minden - a te számodra is. Kiválasztottam egy valakit, Dávidot, szövetséget kötöttem vele, és ígéretet tettem neki. Nem akármilyen ígéretet - esküvel köteleztem magam. Én, az Úr, megesküdtem Dávidnak, akit én választottam, hogy hűségem és kegyelmem soha el nem fogy, hogy szeretetem soha vissza nem vonom. Azt ígértem neki, hogy uralmát, trónját nemzedékről nemzedékre megtartom és építem. Nemzedékről nemzedékre... évszázadról évszázadra, évtizedről évtizedre, évről évre... 2014-ről 2015-re... Háromezer éve tettem ezt az ígértet. Háromezer éve, és te is benne voltál, hiszen ma is ez az ígéret áll. Én mondtam, én, hogy *örökké megtartom szeretetemet iránta, és szövetségem állandó lesz vele.* Nem ideiglenes, nem elmúló... hanem örök és biztos. Én nem ingadozom, és nem bizonytalankodom... Én ígértem, én, az Úr, hogy *"mindenkor gondoskodom utódairól és trónjáról, míg csak meglesz az ég."* És én nem csapom be azt, akinek ígéretet tettem; nem szegem meg szövetségemet, nem fogok hazudni Dávidnak: *örökké lesz neki utódja, trónja előttem lesz, mint a nap, megmarad örökre, mint a hold...*

Érted már? Minden kegyelem, minden hűség, minden szeretet, amiről énekelsz, annyira igaz és biztos, mint saját szavam, mint ígéretem, amit esküvel ígértem, mint szövetségem, amelyet Dáviddal kötöttem. Elköteleztem magam és nem vonom vissza, nem tehetem, mert én az Úr vagyok, nem ember. Minden szavam annyira igaz és

annyira biztos, mint én magam... Lásd ma, hogy az utód, akiben Dávid uralma örökké áll, akinek trónja mindig előttem van, nem más, mint a Fiú, a Názáreti Jézus.

Megtartottam szeretetem, és amikor megszegették rendelkezéseim, amikor fellángolt haragom ellenetek, amikor meg kellett, hogy büntesselek titeket, akkor sem vontam meg kegyelmem és hűségem. Minden hűtlenséget, minden bűnt, minden vétket átívelt kegyelmem és hűségem, amit Fiamban megerősítettem neked. Sőt, amikor büntetésem és haragom végképpen elpusztított volna, akkor is megtartottam ígéretemet, nem vontam meg tőled szeretetem. Megvontam Fiamtól, megvontam tőle a kereszten, hogy ne vonjam meg tőled, soha, semmilyen körülmények között. Értsed hát, egészen mélyen, fogadd a szívedbe tőlem azt, amit énekelsz. Én mondom neked: *Örökké tart kegyelmem, hűségem szilárd, akár az ég...*

(Őszinte panasz)

Uram, énekelem kegyelmed és hűséged... és ezért kiöntöm most neked a szívem. Mert hűséged szilárd, mint az ég, kegyelmed megmarad nemzedékről nemzedékre... de körülöttem és bennem sok oly minden inog, ebben az évben sok minden megrendült. Ha körülnézek, Uram, mennyi helyen ugyanazt látom, mint szolgád egykor: kerítésünk lerombolva, városaink romba dőlve, méltóságunk megtépázva, fosztogatók dúlnak kívül és belül... Nem tagadom, Uram, mindezek jelenlétét és mindezek erejét körülöttem és bennem... Az életem biztosnak hitt kerítései, keretei kidőltek - ami eddig megőrzött és megtartott, most úgy tűnik, mit sem ér. Büszke voltam rá, azt hittem, tőled való, te adtad... és mégis semmivé lett. Korhadt farakás mindaz, ami egykor biztos támasz és védelem volt, erőm, díszem és koronám. Amit hittem magamról, amit hittem más emberekről, ahogy láttam a világot, benne magamat, benne téged - összeomlott, Uram. Azt hittem, virágzó város az életem, szépen körbeépített erődítmény a családom, nemzedékről nemzedékre száll kegyelmed és hűséged, de ez ma nem így van. Uram, a városomat romba döntötted, a kerítésem kitépkedted, a biztonságom szétszórtad. Fosztogatók marakodnak a koncon, fosztogatók szaladnak el összegyűjtött kincseimmal, fosztogatók viszik hónuk alatt széttört álmaim darabjait, fosztogatók gyötörnek, hogy lássam már be, úgymint mindennek vége, fosztogatók súgják a szívembe, hogy felbontottad a szövetséget. Kínoznak nappal és kínoznak éjjel, vigyorognak látva összetörtségem, elhomályosítják szemeim, elcsüggesztik a lelkeim.

De, mivel a te szereted és hűséged soha nem vonod meg; mivel amit megígértél, azt nem másítod meg, nem csapsz be, ezért, Uram, ma este kiöntöm előtted a szívem:

Miért rejtőzöl el oly soká, Uram,

Miért lángol haragod, mint a tűz?

Miért, Uram? És meddig, Uram? Mert Uram vagy te, most is, itt is; nem kérdés már számomra. Mert tudom, Uram, énekelem, Uram, hogy szereteted és hűséged szilárd, akár az ég. És mivel ez így van, Uram, mivel ez nem múlt el, ez nem omlott össze, mert ez nem rendülhet meg, ezért kiáltok hozzád: *Miért rejtőzöl el oly soká, Uram? Miért és meddig lángol haragod, mint a tűz?* Mert rejtőzködésedben is Uram vagy, megvallom. Mert haragodban is kegyelmes és hűséges vagy - hiszem. Mert ha kerítésem le is döntötted, városomat rommá tetted, koronámat porig is aláztad, fosztogatóidat nem fékezted - én akkor is a tiéd vagyok, Uram! És bármeddig így marad, Uram, én várlak

téged és bízom benned. Várlak, mint őrálló a reggelt - mert a reggel bizonyosan eljő... És ha napokon, hónapokon, éveken át is kell kiáltanom - *miért rejtőzöl el oly soká, Uram? Miért és meddig lángol haragod, mint a tűz?* -, akkor is hirdetem hűségedet, éneklek szereteted, nemzedékről nemzedékre. Mert ígéreted megáll minden helyzetben!

És ez nekem ma este elég lesz... És ezért ma este éneklek... Peregnek az évszázadok, az évtizedek, az évek, a hónapok, a napok, az órák... és én nem akarok mást, mint énekelni: *Uram, kegyelmes tetteidről éneklek örökké, nemzedékről nemzedékre hirdetem hűségedet. Mert ezt mondom: Örökké tart kegyelmed, hűséged szilárd, akár az ég.*

Te pedig megerősítesz most szövetségemben. Énekszóval megyek eléd, Uram, ahol te megtört tested és kiontott véred jegyeivel vársz és fogadsz be engem. Ámen!

Lovas András